

20899-06-21
23/04/2023

חדל"פ
בית משפט השלום נצרת

בפני השופטת:
נסרין אסכנדר-מוסא

- נגד -

משיבים:
1. ממונה על חדלות פירעון – מחוז חיפה והצפון
2. לירון מסלטי (נאמן)
3. בנק דיסקונט לישראל בעמ
4. ולדימיר קרייזלבורד

מבקשת:
סוזי אוחיון

החלטה

לפניי בקשה למתן הוראות ביחס לכספים בהם זכתה היחידה בגין תביעה אזרחית שניהלה בגין עוולת לשון הרע.

עובדות שאינן שנויות במחלוקת:

1. ביום 31/08/21 ניתן צו לפתיחת הליכים בעניינה של היחידה והממונה מונה כנאמן פנימי לניהול הליכי חדלות הפירעון.
2. ביום 10/08/22 הגישה היחידה בקשה להמשך ניהול תביעה בהתאם לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, והבהירה כי התביעה שהגישה התנהלה בבית המשפט לתביעות קטנות על סך של 30,000 ₪, אך הועברה לבית המשפט השלום בנתניה לאחר שהנתבעים הגישו תביעה שכנגד על סך של 150,000 ₪.
3. ביום 29/08/22 הגיש הממונה את תגובתו, במסגרתה הבהיר כי היה על היחידה להעלות נושא זה מבעוד מועד, קרי במסגרת בקשתה למתן צו לפתיחת הליכים, אך על אף האמור, הודיע הממונה כי אין לו התנגדות לבקשה, בכפוף לכך שקופת הנשייה לא תישא בכל חיוב ככל שיוטל וכי כל הכספים בהם תזכה היחידה בתביעתה, ככל שתזכה, מוקנים לקופת החדל"פ.
4. ביום 30/11/22 במסגרת הדיון שהתקיים בעניינה של היחידה, ובהסתמך על המלצת בעלי התפקיד כפי שהובאה בדוחות מטעמם, ובהתבסס על נתוניה האישיים והכלכליים, ניתן צו הפטר לאלתר בעניינה של היחידה.

5. עוד הוחלט במסגרת פסק הדין, בהסכמת הצדדים, כי היחידה יכולה לנהל את תביעת לשון הרע הנ"ל, וכי עליה לעדכן את הנאמנת הפנימית מיד בתוצאות התביעה לאחר סיומה, והסוגיה למי מוקנים הכספים שתזכה בהם היחידה, אם בכלל, נשארה, במידת הצורך, פתוחה לדיון בהמשך.
6. ביום 25/01/23 הגישה הנאמנת הפנימית הודעת עדכון ממנה עולה כי ביום 06/01/23 ניתן פסק דין בתביעה, במסגרתו פסק בית המשפט לטובת היחידה וקבע כי על שכניה, הנתבעים, לשלם לה סך של 4,500 ₪. לטענת הנאמנת הפנימית מדובר בכספים המוקנים לקופת השנייה ועל כן עתרה להעבירם אל קופת הנשייה.
7. ביום 05/02/23, ובטרם התקבלה תגובת היחידה לבקשת הנאמנת, הגיש הנתבע במסגרת ההליך האזרחי שניהלה היחידה, בקשה למתן הוראות על אופן תשלום הסכום ליחידה, במסגרת הודעתו פירט הנתבע את מרכיבי הכספים שנפסקו לטובת היחידה והבהיר כי סך הכול במצטבר, הסכומים שנתקבלו מן התביעה האזרחית עומדים על סך של 10,111 ₪, מתוכם סך של 2,11.55 ₪ בגין הוצאות ושכ"ט עו"ד בגין כל ההליכים שהתנהלו, וזכייה בגין פיצויים בסך של 8,000 ₪, כאשר סך של 3,500 ₪ נפסקו בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 2/5/23 במסגרת בקשת רשות ערעור שהגיש הנתבע, וסך של 4,500 ₪ נפסקו במסגרת ההליך נשוא ההחלטה דנן.
8. הנתבע, ועל אף שאינו צד להליך חדלות הפירעון, טען כי מדובר בסכומים המוקנים במלואם לקופת הנשייה ויש להעבירם לקופה, וביקש הוראות לאן להעביר את הסך של 4,500 ₪ שטרם שולם ליחידה.
9. הממונה בתגובתו המשלימה מיום 7/2/23, טען שיש להעביר את מלוא הכספים בהם זכתה היחידה, לרבות הוצאות ההליך, דהיינו סך של 8,860 ₪ לקופת הנשייה.
10. היחידה טענה הן במסגרת תגובתה מיום 30/10/22 והן במסגרת תגובתה מיום 19/2/23 כי מאחר ומדובר בפיצויים שהינם בגין נזק שאינו ממוני, בשל פגיעה בשמה הטוב ובשל עוגמת הנפש שנגרמה לה, הן מוקנות ליחידה ויש להעבירם לידיה.
11. היחידה בתגובתה הנוספת מיום 19/12/23, התייחסה אף לסוגיית שכר הטרחה בגין ניהול ההליכים הנ"ל, צירפה הסכם שכ"ט וביקשה לאשר שכר הטרחה מתוך הכספים הנ"ל בהתאם.
12. לאחר עיון בבקשה ובנימוקיה ובתגובות השונות, אני מורה כי יש להעביר את הכספים במלואם לידי היחידה, לאחר תשלום שכ"ט כמבוקש וזאת מכל הנימוקים שיפורטו להלן:

דיון והכרעה:

13. איני יכולה לקבל את טענתו של הממונה, כפי שהובאה בתגובותיו השונות, כי מדובר ברכיב ממוני המוקנה לקופת הנשייה.
14. עיון בכתב התביעה שצירפה היחידה לבקשתה למתן היתר לניהול תביעה, מיום 30/10/22, מלמד כי התביעה שהוגשה בסדר דין מקוצר הינה תביעה לתשלום פיצויים בשל פגיעה בשמה הטוב של היחידה ו/או בגין עוגמת נפש, בנוסף להוצאות שספגה, עקב מעשיו של הנתבע.
15. אמנם רכיב הפיצוי הנתבע כולל פיצוי על הוצאות שהוציאה היחידה על מנת להתגונן מול חברת עמידר, אך עיקר התביעה, גם בשל תוכנה, הינו בשל פיצוי בגין עוגמת נפש שנגרמה לה. לא רק זאת, עיון בהסדר הפשרה שנחתם בין הצדדים ואשר צורף לתגובת היחידה מיום 19/2/23, מלמד כי הפיצוי שסוכם בין הצדדים הינו אך ורק בגין הפגיעה בשמה הטוב של היחידה.
16. מקבלת אני את טענתו של הממונה, כי סכום הפיצוי שנפסק ליחידה הינו נכס כהגדרתו בסעיף 4 לחוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, התשע"ח-2018, להלן: "החוק"), אך איני מקבלת את עמדת הממונה לפיה מדובר בנכס המוקנה לקופת הנשייה (בהתאם לסעיף 216 לחוק).
17. לאחר שעיינתי בהוראות החוק ובפסיקה הרלוונטית, שוכנעתי כי עניינה של היחידה נופל בגדרו של ע"א 5613/17 בני קוגן נ. עו"ד קרן אוגיניץ ואח' – (להלן: "הלכת קוגן"), וזאת בניגוד לעמדת הממונה.
18. ראשית, עיון הלכת קוגן מלמד כי השאלה שנידונה במסגרתו הינה: האם פיצויים להם זכאי ניזוק פושט רגל בגין נזקי גוף שנגרמו לו, מוקנים לקופת הנשייה כך שניתן לעשות בהם שימוש לטובת נושיו, או שמא דינם של פיצויים אלה כדין "זכות אישית" של פושט הרגל והם נותרים מחוץ לקופת הכינוס.
19. לא נאמר בפסק הדין, כי הכוונה הינה לנזקי גוף, כתוצאה מפגיעת גוף, כטענת הממונה, ולטעמי אין לקבל פרשנות מצומצמת שכזו, ועל כן לטעמי יש לפרש את פסק הדין כמתייחס לנזקי גוף כהגדרתם בחוק, אשר כוללים גם נזקי גוף אחרים שלא רק בשל פגיעת גוף פיזית.
20. סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, קובע כי: "פרסום לשון הרע לאדם או יותר זולת הנפגע תהא עוולה אזרחית, ובכפוף להוראות חוק זה יחולו עליה הוראות הסעיפים 2(2) עד 15, 55ב, 58 עד 61 ו-63 עד 68א לפקודת הנזיקים האזרחיים, 1944". וסעיף 2 לפקודת הנזיקין קובע כי: "נזק" – אבדן חיים, אבדן נכס, נוחות, רווחה גופנית או שם-טוב, או חיסור מהם, וכל אבדן או חיסור כיוצאים באלה".
21. המסקנה המתבקשת הינה כי נזק גוף כולל בתוכו גם נזק שנגרם מפגיעה בשמו הטוב של האדם. ואין להשוות בין פגיעה בשמו הטוב של האדם, שדומה במהותה הינה לפגיעת גוף ונפש, לבין פגיעה בנכס של היחיד.
22. מקבלת אני את טענותיה של היחידה, כי הפיצוי שנפסק, הינה פיצוי בגין נזק אישי שנגרם לה, שאינו נזק רכוש, בשל הסבל הנפשי שנגרם לה כתוצאה ממעשיו של הנתבע, כפי שנטענו על ידה במסגרת כתב התביעה שהוגש על ידה, ואף אם הנתבע לא הודה בהם במסגרת הסדר הפשרה שנחתם בין הצדדים.

23. בנוסף לאמור, מקבלת אני את טענתה של היחידה, כי פרשנות זו מתבקשת גם מכוח חוק יסוד כבוד האדם וחירותו שמתייחס לשלוש זכויות נפרדות, חיים גוף וכבוד, ובהסתמך על מאמרו של כב' הנשיא, בדימוס, אהרון ברק "הזכות החוקתית לגוף" שלפיו, גופו של אדם משתרע הן על ההיבט הפיזי והן על ההיבט הנפשי.

24. מסכימה אני עם עמדתה של היחידה לפיה אין להשוות בין זכייה בכספים מכוח הגרלה או ירושה, אשר הינם מתת שמיים, וכמהותם הן, זכייה יש מאין, ומתעלמת מהפגיעה הנפשית אשר נגרמה ליחידה שבגינה היא זכתה לפיצוי אשר גם אם אין בו כדי להחזיר את המצב לקדמותו, אך יש בו כדי לשפר את מצבה של היחידה ובני משפחתה ולו במעט ולסייע בשיקומה, גם אם לא הפיזי אז לכל הפחות הנפשי, כתוצאה מהפגיעה שנגרמה לו, ושהביאה לפסיקת הפיצויים עבודה.

25. לנוכח כל האמור, ולאחר שקבעתי כי מדובר ברכיב פיצוי בגין זכויות אישיות, שאינן מהוות נכס, עבור נזק בלתי ממוני, אזי ובהתבסס על הלכת קוגן, אין המדובר בכספים המוקנים לקופת הנשייה ויש להעבירם במלואם ליחידה, לאחר תשלום שכ"ט בהתאם להסכם שכ"ט שנחתם בין הצדדים.

26. בעניין זה, ראוי לציין, כי לאחר שעיינתי בהסכם שכ"ט, נחה דעתי כי מדובר בהסכם ראוי, ואני מאשרת תשלום שכר הטרחה בהתאם לאמור בו.

27. לפיכך, על הנתבע להעביר את מלוא הכספים שנותרו בידו, לידי היחידה.

ניתנה היום, ב' אייר תשפ"ג, 23 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.

נסרין אשכנדר-מוסא, שופטת

[הורד קובץ](#)

בעלי דין המבקשים הסרת המסמך מהמאגר באמצעות פניית הסרה בעמוד [יצירת הקשר](#) באתר. על הבקשה לכלול את שם הצדדים להליך, מספרו וקישור למסמך. כמו כן, יציין בעל הדין בבקשתו את סיבת ההסרה. יובהר כי פסקי הדין וההחלטות באתר פסק דין מפורסמים כדין ובאישור הנהלת בתי המשפט. בעלי דין אמנם רשאים לבקש את הסרת המסמך, אולם במצב בו אין צו האוסר את הפרסום, ההחלטה להסירו נתונה לשיקול דעת המערכת.

Disclaimer

הודעה

באתר זה הושקעו מאמצים רבים להעביר בדרך המהירה הנאה והטובה ביותר חומר ומידע חיוני. עם זאת, על המשתמשים והגולשים לעיין במקור עצמו ולא להסתפק בחומר המופיע באתר המהווה מראה דרך וכיוון ואינו מתיימר להחליף את המקור כמו גם שאינו בא במקום יעוץ מקצועי.

האתר מייעץ לכל משתמש לקבל לפני כל פעולה או החלטה יעוץ משפטי מבעל מקצוע. האתר אינו אחראי לדיוק ולנכונות החומר המופיע באתר. החומר המקורי נחשף בתהליך ההמרה לעיוותים מסויימים ועד להעלתו לאתר עלולים ליפול אי דיוקים ולכן אין האתר אחראי לשום פעולה שתעשה לאחר השימוש בו. האתר אינו אחראי לשום פרסום או לאמיתות פרטים של כל אדם, תאגיד או גוף המופיע באתר.